ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 241 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΤΕΤΑΡΤΗ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 16—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 18—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Η ΒΟΥΛΗ

—

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μέλλομεν νὰ παραστῶμεν αὖθις θεαταὶ τοῦ οἰκτροῦ ἐκείνου θεάματος τῆς ἐνάρξεως τοῦ Κοινοβουλίου. Εἶμαι ἰδιότροπος ἴσως, ἀλλὰ πάντοτε ἐθεώρησα τὸ Κοινοβούλιον αὐτὸ ὡς τὸ ἐργαστήριον ὅλων τῶν ἐθνικῶν δεινῶν. Ἄρά γε, ἂν δὲν ὑπῆρχε, δὲν ἠθέλομεν εἶσθαι ἀπηλλαγμένοι τῶν τόσων κενῶν λόγων, τῶν καθημερινῶν κενῶν καινοτομιῶν ἐν τῇ νομοθεσίᾳ, τῶν ἀδιαλείπτων κυβερνητικῶν κλονισμῶν; Δὲν ἤθελεν ἀρά γε τότε ἐρριζωθῇ σύστημά τι, οἱονδήποτε, διοικήσεως καὶ ἐθνικῆς ἀναπτύξεως, μέχρις οὗ παραγάγῃ καρπόν τινα καλὸν ἢ κακόν, καὶ δὲν θὰ ἔλειπεν ἡ διὰ τῶν βουλευτῶν μονοκρατορία τοῦ Κουμουνδούρου καὶ ἡ διὰ τοῦ Κουμουνδούρου διαφθορὰ τῆς πολιτείας;

Ἐν τοσούτῳ ὑπάρχει καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχει τὸ ἠθέλομεν τοὐλάχιστον ἀνθρωπινώτερον.

—

Ἠκούσαμεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰς ἐπὶ τῇ διαλύσει τῆς Βουλῆς ἐντόνους διαμαρτυρήσεις καὶ ἀπειλὰς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀλλὰ δὲν ἐβραδύναμεν νὰ ἴδωμεν τὰ πλεῖστα αὐτῆς μέλη ἀδελφοποιούμενα μετὰ τῶν μᾶλλον ἀκαθάρτων Κουμουνδουρικῶν στοιχείων, νὰ αἰτῶσι τὰς ψήφους τῶν λαῶν τῶν ἐπαρχιῶν. Ἠκούσαμεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰς ὑπὲρ τῆς νομιμότητος κραυγὰς τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τὰς διακηρύξεις αὐτῆς κατὰ τοῦ ἐγκύρου τῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις ἐκλογῶν, ἀλλὰ μόλις τὸ ἀποτέλεσμα τούτων ὑπῆρξεν εὔνουν αὐτῇ, δὲν ἐδίστασε ν' ἀναιρέσῃ πᾶν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου μεγάλῃ τῇ φωνῇ διεκήρυττε καὶ ν' ἀνομολογήσῃ νόμιμα πάντα τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ ἐναντίον τῶν νόμων τερατουργηθέντα, ἐνῷ συγχρόνως ἕτερον αὐτῆς στόμα, διότι εἶναι πολύστομος, ἐξ ἀφαιρέσεως τῆς κεφαλῆς ἴσως λανθάνον, ἐξηκολούθει λέγον τὴν ἀλήθειαν.

Πρὸ τῶν τοιούτων δὲν δύναμαι νὰ εὕρω ἐκεῖνον, ὅστις μὴ ὑπὸ ἄλλου συμφέροντος κινούμενος, ἤθελεν εἰλικρινῶς εὕρει διαφορὰν τινα μεταξὺ τῶν φρονημάτων καὶ τῶν πεποιθήσεων τῶν δύω αὐτῶν μεγάλων καὶ συγγενῶν φατριῶν.

Ἰδοὺ διατί ἡ ἀπογοήτευσις καὶ ἡ ἀδιαφορία κυριεύει παντὸς ἀμερολήπτου πολίτου τὴν ψυχὴν καὶ διατί καταπίπτει ἡ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ἀγανάκτησις συγκεραννυμένη τῇ πρὸς τὴν ἀντιπολίτευσιν ἐλλείψει πεποιθήσεως.

—

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι μετὰ πολλῆς ῥητορικῆς εὐχερείας θέλει ἀναπτύξει τὰς περὶ τῆς 31 Μαρτίου καὶ τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς θεωρίας του ὁ κ. Τρικούπης, ἀλλ' ἀμφιβάλλομεν ὅτι, νέου τυχὸν ἀνέμου πνεύσαντος, δὲν θέλει λησμονήσει ὅσα διῆλθεν εἰπὼν καὶ νέας δοξασίας δὲν θὰ προβάλητται, ἐξ ὁλοκλήρου τὰς πρώτας ἀπαρνούμενος. Τοσοῦτον ποταπὴ δὲν εἶνε ἡ πολιτική. Ἔχει τὰς ταλαντεύσεις της, οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τοῦτο, ἀλλ' αὗται διαμένουσιν ἄγνωστοι ὑπὸ τὸ ἀδιόρατον κάλυμμα τῆς πολιτικῆς εὐφυΐας.

Μόνοι ὅσοι νομίζουσιν ἄκρον ἄωτον τῆς πολιτικῆς δόξης τὴν εἰς πρωθυπουργικὴν ἕδραν ἄνοδον, δύνανται νὰ παρακούσωσι τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἀναμφισβητήτου ἀξίας αὐτῶν.

—

Μετ' ὀλίγον ἔρχεται ἡ Βουλή· ἀλλὰ λίαν αἰσιόδοξος ἤθελεν εἶσθαι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἐπίστευεν εἰς αὐτήν. Τὰ στοιχεῖα, ἅτινα μέλλουσι νὰ παλαίσωσιν ἐν αὐτῇ, οὐδεμίαν δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσιν ἐμπιστοσύνην· τὸ μὲν, κλάδος τοῦ ἑτέρου, ἐδείχθη μὴ δυνάμενον ν' ἀποβάλῃ τὰς παλαιὰς τοῦ κορμοῦ ἕξεις, τὸ δὲ ὁσημέραι βαίνει εἰς τὰ ἀπώτατα τῆς ἐξαχρειώσεως σημεῖα.

Ἔρχεται ἡ Βουλή, περιμείνατε νέα δεινά.

Μάρτος.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

—

Ἡ κυρία Ρ, ἐρωτᾷ τὸν κύριον Ρ.

— Καὶ τί κοστοῦμι θὰ ἔχετε εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Μελᾶ;

— Κησλάραγας, κυρία μου.

— Κᾶπως δύσκολο μοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ κοστοῦμι· ἔχετε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα;

— Καὶ μερικὰ περιττά.

—

Εἴδετε τὴν ὡραίαν ἀναφορὰν πρὸς τὸν Νομάρχην τοῦ κ. Ρόκου Χοΐδα προτιθεμένου νὰ προσβάλῃ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. Μητσοπούλου ὡς ἐνεργηθεῖσαν δι' αἰσχρᾶς δωροδοκίας.

Ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Ράλλης ἐντυγχάνων τῷ κ Ρόκῳ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῷ λέγει ὅτι συκοφαντεῖ τὸν Μητσόπουλον.

Ὁ κ. Ρόκος ἐξάπτεται, τῷ λέγει ὅτι δὲν συνειθίζει νὰ δέχεται ὕβρεις καὶ στέλλει εἰς τὸν Ράλλην τοὺς Μάρτυράς του.

Ὁ Ράλλης ὑπογράφει μίαν δήλωσιν δι' ἧς λέγει ὅτι ὡς δικαστικὸς θεωρεῖ τὴν μονομαχίαν ἀπλούστατα δολοφονίαν καὶ ἀρνεῖται νὰ κτυπηθῇ μετὰ τοῦ κ. Ρόκου.

Καὶ τὸ ἐπεισόδιον λήγει.

—

Παρομοία λύσις τοιούτου ἐπεισοδίου παρ' ἐκείνου ὅστις πεντάκις ἢ ἑξάκις ἐμονομάχησε, κατατάξας τὸν ἑαυτόν του μεταξὺ των μᾶλλον ἀτρομήτων νέων τῶν καιρῶν του, κατέχοντα δὲ τώρα τόσῳ ἔξοχον θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ, θὰ βαρύνῃ πολὺ νομίζομεν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀντίληψιν τοῦ λεπτοτάτου ζητήματος, μολονότι εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα τὸ ἀπορασίζον κυρίως δὲν εἶνε τόσον ἡ γενικὴ τῆς κοινωνίας ἰδέα, ὅσον ἡ ἰδιοσυγκρασία καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀτόμου.

—

Μεγάλην οἰκονομίαν ἐνήργησεν κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν.

Κατήργησε δηλαδὴ τὸν δεύτερον ἀνθυπολοχαγὸν εἰς ἕκαστον τάγμα καὶ ἀνέθεσε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνθυπασπιστήν.

Οὕτως ὁ κ. Βαλτινὸς συντελεῖ τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν πρόληψιν τῆς γενικῆς χρεωκοπίας διὰ τῆς ἐξοικονομήσεως τριάντα διώμισυ δραχμῶν!!

—

Ἦλθεν ὁ ἀθάνατος **Γιαννοῦκος** μας, ὁ Μαυρομιχάλης, ὄχι πλὴν βουλευτής, ἀλλὰ προσφιλὴς λιμαδάρος, ὀζὺς εἰς τὰς παρατηρήσεις του, ὀξύτερος εἰς τὸ σκῶμμά του, ἐλεύθερα ἔχων τὰ νῶτά του ἀπὸ ἀκολουθίαν ἀλύσεως μανιατουριᾶς, δυνάμενος νὰ ἐπιδοθῇ τώρα εἰς φιλολογικὰς ἐνασχολήσεις, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὸν ἀπέτρεψεν ἡ πολιτική, ἐνῷ τὰ πρωτόλεια τοῦ νεανικοῦ του θέρους ἦσαν τόσῳ χρυσᾶ, ὥστε καὶ διετηρήθησαν δροσερὰ εἰς τὴν μνήμην τῆς γενεᾶς του. Τί λυπηρὸν φαινόμενον αὐτὴ ἡ πολιτική, ἡ ἀλλαχοῦ ὑψοῦσα, ἀνεγείρουσα, συγκρατοῦσα, ἐδῶ νὰ καταρρίπτῃ, νὰ κλονίζῃ καὶ νὰ ἐξασθενίζῃ τοὺς μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰσερχομένους τὸ πρῶτον εἰς τὸν ναόν της. Τί ναός, ποῦ εἶναι σταῦλος, μάνδρα, ἀπόπατος καὶ κᾶτι χειρότερον.

—

Εὐχόμεθα τὸ βραχὺ αὐτὸ διάλειμμα, ἀποχωρίζον τὸν φίλτατον Γιαννοῦκόν μας ἀπὸ τοῦ ἐνεργοῦ πολιτικοῦ

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ

ὑπὸ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

—

(Ἴδε συνέχειαν ἀριθ. 237, 238, 239, καὶ 240.)

Πανταχοῦ τῆς γῆς ἡ θέσις τῆς γυναικὸς εἶνε ὑποδεεστέρα τῆς τοῦ ἀνδρός. Ὅ,τι δὲ ὀφείλει νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ εἶνε ἡ ταὐτότης τῆς τύχης καὶ τῆς ἀθλίας ὑπάρξεώς της παρά τε τοῖς ἀγρίοις λαοῖς τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Αὐστραλίας, Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀσίας, ὡς καὶ τοῖς πεπολιτισμένοις τοῖς Εὐρώπης.

Ὀλίγα παραδείγματα ἀρκοῦσι πρὸς βεβαίωσιν τούτου.

Ἐν Αὐστραλίᾳ, ὅταν ἡ γυνὴ φθάσῃ εἰς τὴν ἕφηβον ἡλικίαν, διακορεύεται ὑπὸ τοῦ πρώτου τυχόντος ἀνδρὸς ἐπιθυμοῦντος νὰ ἔχῃ μίαν γυναῖκα ὡς κτῆμά του. Ἡ ἐπιθυμία αὕτη τοῦ τυράννου ἀνδρὸς δὲν ἐκδηλοῦται διὰ λόγων τρυφερῶν καὶ αἰσθημάτων θερμῶν, ἀλλ' ἁπλούστατα διὰ ῥοπάλου σκοπὸν ἔχοντος νὰ μετρήσῃ τὴν δύναμιν τῆς ἀντιστάσεως τῆς ζωῆς τῆς μελλονύμφου ἐὰν ἐπιζήσῃ κατὰ δυστυχίαν της, τότε γίνεται πλέον ἐσαεὶ κτῆμα τοῦ ἀνδρός. Εἴς τινας δὲ φυλὰς μᾶλλον ἐξημερωθείσας, ἔνθα ἀπαιτεῖται καὶ ἡ συγκατάνευσις τῶν γονέων διὰ πᾶσαν σύζευξιν, τὸ ῥοπαλίζειν κατήντησε ἔθιμον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, καὶ ἀντιστοιχεῖ βεβαίως εἰς τὰς ἡμετέρας προῖκας. Ὥστε τὸ ὄνειρον πάσης νέας εἶνε ἡ ἀφιξις τῆς συγκινητικῆς ταύτης στιγμῆς. Διὰ νὰ λάβῃ τις ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς σπαρακτικῆς ταύτης σκηνῆς, δὲν ἔχει εἰ μὴ νὰ ἐνθυμηθῇ τοὺς ἔρωτας τῶν γαλῶν ἐπὶ τῆς στέγης τῶν οἰκιῶν. Ἀκολούθως δὲ ὁ βίος τῶν γυναικῶν γίνεται οἰκτρότερος· κατὰ τὰς ἀεννάους πορείας τῶν φυλῶν αὐτῶν πρὸς εὕρεσιν τροφῆς, ἡ δυστυχὴς γυνὴ φέρει ἐπὶ τοῦ ὤμου ὅσα τέκνα καὶ ἂν ἔχῃ, ὅλην τὴν ἀποσκευὴν τῶν οἰκογενειακῶν οὕτως εἰπεῖν ἀναγκῶν, ἐνίοτε καὶ τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρός, ὅστις γυμνὸς καὶ ἐλαφρὸς προπορεύεται ἢ καὶ δέρει τὴν σύζυγόν του ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ἀργοπορίᾳ. Ὅταν δὲ σταθμεύσουν, τότε ἡ κατάκοπος γυνὴ ὀφείλει νὰ ἀνάψῃ τὴν πυρὰν διὰ τῆς προστριβῆς δύο τεμαχίων ξύλων· ἐργασία, ἥτις ἀπαιτεῖ τοὐλάχιστον 5—6 ὥρας ἢ καὶ πλέον. Μετὰ ταῦτα ἄρχεται τὸ λιτὸν δεῖπνον· τρώγει μόνος ὁ ἀνήρ, ἐὰν περισσεύσῃ τι τότε δύναται νὰ φάγῃ καὶ ἡ γυνὴ μετὰ τῶν τέκνων. Τοῦτο λοιπὸν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς γενναιότητος τοῦ στομάχου τοῦ ἀνδρός. Διὰ νὰ προστεθῇ δὲ εἰς ἔτι λόγος τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν ἕνεκα τῶν κακουχιῶν τούτων, ὑπάρχει καὶ ἓν ἄλλο ἁπλούστατον μέσον καὶ ἡμερώτερον: νὰ φονεύωσι δηλαδὴ οἱ ἄνδρες τὰ θήλεα βρέφη· ὡς πρὸς τοὺς ξένους, τοὺς εὐρωπαίους, οἱ ἄνδρες Αὐστραλιανοὶ δὲν ἔχουν οὐδὲν αἴσθημα ζηλείας· ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμὴν τῶν γυναικῶν των, διὰ μίαν πίπαν καπνοῦ ἢ ἓν ποτήριον κονιὰκ ὁ ἀνὴρ παραχωρεῖ τὴν γυναῖκά του εἰς τὸν Εὐρωπαῖον.

Ἐν Ἀφρικῇ τῇ Μ. Α. οἱ Κάφροι ἐκλέγουσι, ὡς ἀναφέρει ὁ Darwin, τὰς γυναῖκας, ὡς ἐκλέγομεν ἡμεῖς ἓν πρόβατον ἢ πεπόνιον μεταξὺ ἄλλων πεπονίων· τὰς τάσσουσιν εἰς γραμμὴν εὐθεῖαν, καὶ παρατηροῦσιν ὄπισθεν ποίας γυναικὸς οἱ γλουτοὶ ἐξέχουσιν περισσότερον· διότι ὡς γνωστόν, οἱ Κάφροι λατρεύουσιν τὰς γυναῖκας τὰς ἐχούσας εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τὸ πλεονέκτημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον συνίστανται εἰς ἐπισώρευσιν μεγίστην λίπους ἐν μέρει ὑγροποιηθέντος. Ἡ ἀνάπτυξις αὕτη τοῦ λίπους εἶνε εἰς διακριτικὸς χαρακτὴρ τῶν Κάφρων γυναικῶν ἀπὸ τὰς γείτονας φυλάς.

Εἰρήσθω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι Ἀφροδίτη θεωρεῖται ἐκείνη, ἥτις δὲν δύναται πλέον νὰ ἐγερθῇ μόνη ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ὀπισθίων μερῶν αὐτῆς. Ἀντίτυπον δὲ τοιαύτης ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδω εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας τῶν Παρισίων. Ἐκτὸς τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ ἀνδρὸς, τὸν ὁποῖον ἐπισύρουσιν αἱ χῶραι αὗται τῆς γυναικὸς, χρησιμεύουσι πρὸς τούτοις καὶ ὡς σάγμα διὰ τὰ τέκνα της· εἰς περιηγητὴς Burton ἀναφέρει ὅτι ἓν ἢ δύο τέκνα κάθηνται μεθ' ὅλης τῆς ἀναπαύσεως ἐπὶ τῶν γλουτῶν τῆς μητρός των περιπατούσης, ὡς λακέδες· πρὸς δὲ τούτοις διὰ τὰς μικρὰς κόρας χρησιμεύουσιν ὡς πρόχειρος διασκέδασις· σείουσαι ἡ μία τὴν ἄλλην ἀποτόμως, γελῶσιν ὕστερον βλέπουσαι τὴν τρομώδη κίνησιν τοῦ ὑγροῦ λιπώδους ὄγκου αὐτῶν.

Ἀναφέρομεν ἁπλῶς ὡς λίαν περιέργους τὰς λεπτομερείας ταύτας· τὸ ἐνδιαφέρον δι' ἡμᾶς εἶνε ὁ τρόπος τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἐκλέγειν τὰς γυναῖκας δίκην κτηνῶν.

Αἱ Φουεγιαναὶ τῆς Γῆς τοῦ Πυρὸς, αἱ Ὀτεντότται καὶ Βοχιμάναι τῆς Μ. Α. Ἀφρικῆς δὲν ἔχουσι καλλιτέραν τύχην. Εἰς φυλὰς τινὰς τῶν Ἰνδιῶν ἡ γυνὴ κάεται ζῶσα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀνδρός. Ἐν Ἀβυσσινίᾳ ἑορτάζουσι τὴν γέννησιν τοῦ ἄρρενος, ἐνῷ εἶνε κατηφεῖς διὰ τὴν τοῦ θήλεος. Εἴς τινα μέρη τῆς Ἀφρικῆς ὁ ξενίζων ἕνα ξένον εὐρωπαῖον ἢ ὄχι, θεωρεῖ μεγάλην τιμήν του νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ξενιζόμενον μίαν ἐκ τῶν πολλῶν γυναικῶν του ὡς σύντροφον τῆς κλίνης του· προσφέρεται δηλαδὴ ἡ γυνὴ ἐν εἴδει καφὲ ἢ γλυκοῦ. Εἰς τόπους τινὰς τῆς Κί-

---

βίου, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὅασις ἀναπαύλας διὰ τὸ ἀριστοκρατικόν του πνεῦμα καὶ ὅταν ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν ὑπὸ ἄλλας συνθήκας εἰς τὸ Βουλευτήριον νὰ μὴ μένῃ ἀνώνυμος μεταξὺ οὐραγῶν κομμάτων, ἀλλὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν ἥτις ἀνήκει καὶ εἰς τὰ λαμπρά του προσόντα καὶ εἰς τὸ λαμπρότερον ὄνομά του.

—

Ἦλθε καὶ ὁ φίλος **Ἀριστομένης Βαλέττας**, βουλευτὴς πλέον τὴν φορὰν αὐτὴν καὶ ὄχι ὑποψήφιος Διευθυντὴς ἀστυνομίας. Ἡ ἐπαρχία Θήρας εὐτυχῶς ἀπέπλυνε τὰ ζανοσυνοδινά της καὶ μᾶς ἀποστέλλει συμπαθητικωτάτους Βουλευτὰς, τὸν ἀξιοπρεπῆ καὶ ἀκεραίας πολιτικῆς κ. Νομικὸν καὶ τὸν δριμὺν εἰς τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὸ λαλεῖν κ. Βαλέτταν.

—

Ἦλθε καὶ ὁ νεαρώτατος ὅλων τῶν βουλευτῶν μας, ὁ παχουλός μας **Νίκος Μισιρλῆς**, πρωτεύσας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του, ἀντιπροσωπεύων οὕτω τὴν νεότητα τοῦ κουμουνδουρικοῦ κόμματος, εἰς ἣν εὐχόμεθα νὰ μείνῃ ἀμόλυντος ἀπὸ ἁμαρτίας καὶ νὰ ἀνθέξῃ εἰς τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰ δίκτυα, θηρεύουσα τὴν ἀληθῆ δόξαν ὡς πραγματικὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἡλικίας τῶν τριάκοντα ἐτῶν.

—

Δὲν μᾶς ἔφθαναν αἱ γεννήσεις, οἱ θάνατοι, αἱ ἀφίξεις, αἱ ἀναχωρήσεις, αἱ ἐπάνοδοι, αἱ μνηστεῖαι, οἱ γάμοι, τὰ βιβλία, αἱ τυπώσεις ἄρθρων, αἱ ἐπισκέψεις, αἱ ἐσπερίδες, τὰ μνημόσυνα, τὰ δεῖπνα, τὸ εἰς ποῖον ἔπεσεν ἡ τοῦρτα τοῦ Γιαννοπούλου, εἰσήχθη τώρα καὶ ἄλλος νεωτερισμὸς, νὰ ἀναγγέλλωνται καὶ αἱ βαπτίσεις! Καλὰ πηγαίνομεν!

—

Τώρα περιμένομεν νὰ μᾶς γράψῃ καμμίαν ἡμέραν ἡ «Νέα Ἐφημερὶς» ὅτι ἡ τάδε ἀγαθὴ καὶ σεμνολόγος Κυρία ἠλευθερώθη . . . . ἀπὸ δυσκοιλιότητα.

—

Ἐκ τῶν Ἀριστοτεχνῶν τῆς παρ' ἡμῖν φωτογραφικῆς ἀδελφῶν Ῥωμαΐδων ὁ ἀξιόλογος φίλος μας κ. Ἀριστοτέλης Β. Ῥωμαΐδης ἐμνηστεύσατο τὴν καλὴν δεσποινίδα Χαρίκλειαν Χρ. Δροσινοῦ. Τὰ συγχαρητήριά μας διὰ τόσῳ εὐτυχῆ συνδυασμὸν, εὐχόμενοι ταχὺ τὸ στεφάνωμά του.

—

Τώρα μᾶς ἀπειλοῦσι καὶ οἱ ὑπὸ μάλιος, κατὰ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν θνήσκοντες ἵπποι. Διότι ἐπιπίπτουν κατὰ τοῦ δέρματός των φοβεροὶ κερδοσκόποι καὶ μετὰ τὴν ἐκδορὰν ἀφίνουν πηγὰς ἀπολυμάνσεως τῆς ἀτμοσφαίρας. Ὥστε τὸ καλοκαῖροι πλὴν τοῦ κοιλιακοῦ θὰ ἔχωμεν καὶ *μαλιακὸν* τύφον. Καὶ τότε εἶναι ποῦ θὰ γίνῃ ἡ ὑγεία μας σὰν τῆς τρελλῆς τὰ *μαλλιά*.

—

Ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς μία σκέψις:

— Ὅπως κατανοήσαμεν δὲν κινδυνεύομεν πλέον ἀπὸ ζωντανὰ, ἀλλ' ἀπὸ θνησιμαῖα!

—

Ἐλπίζομεν ὄχι μόνον ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὡραῖος κόσμος νὰ παρακολουθῇ μεθ' ὑψίστου ἐνδιαφέροντος τὴν περὶ *ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς* ὡραιοτάτην ἐκ Παρισίων ἐπιφυλλίδα. Εἶναι πλέον μεγάλη βλακεία, διὰ νὰ μὴν εἴπωμεν ἀποκτήνωσις, αἱ σχέσεις αὗται καὶ νὰ ἐξετάζωνται ἐντὸς τῆς ἀηδοῦς αἰσθηματικῆς ἀτμοσφαίρας τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἢ τῆς κτηνώδους διὰ τὴν κατωτέραν. Θὰ περιμείνωμεν τὸ τέλος τῆς δημοσιεύσεως τῆς διαυγοῦς αὐτῆς ἀνδρογυνακολογίας τοῦ ὀξύνου Παρισί-

νου μας, διὰ νὰ συνοψίσωμεν καὶ ἐν ἄρθρῳ τοῦ Καλιβᾶν τὰς ἑλληνικὰς ἰδέας ἐκ τοῦ θέματος τούτου.

—

Τὰ Χριστούγεννα ἐν Λονδίνῳ εἶναι θέμα ὅπερ ἠδύνατο ν' ἀπασχολήσῃ τοὺς πρωτοβαθμίους εὐρωπαϊκοὺς καλάμους. Ἐν γένει ὁ ἀγγλικὸς κοινωνικὸς βίος εἶναι τόσον ἰδιόρρυθμος, ὥστε ἐνέπνευσεν εἰς τὸν μέγαν φιλόσοφον καὶ τεχνοκρίτην τῆς Γαλλίας Taine ἓν τῶν ὡραιοτέρων βιβλίων του. Χωρὶς ἐθνικοῦ ἐγωϊσμοῦ δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ὁ ἡμέτερος ἐκ Λονδίνου ἀνταποκριτὴς, ὁ μόλις πρὸ διετίας ἀκόμη νεαρὸς διδάκτωρ τῶν Νομικῶν **Timeson**, ἀναπτύσσει ἐν ταῖς περὶ ἀγγλικοῦ βίου ἐν Λονδίνῳ ἐπιστολαῖς του πρὸς τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ἀνταξίαν τοῦ Taine ἀκριβολογίαν, περιπάθειαν καὶ φιλοσοφικὴν ἔντασιν ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς κοινωνιολογίας. Ἡ νεωτάτη του ἐπιστολὴ περὶ τῶν Ἀγγλικῶν Χριστουγέννων, ἣν πρὸ δεκαπενθημερίας ἐπιζαλεῖσαν ἀπὸ προχθὲς μόνον ἕνεκα τῆς διὰ τὰς ἑορτὰς ἐπελθούσης ἀνωμαλίας περὶ τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου ἠρχίσαμεν, εἶναι ἐκ τῶν ἀνθηροτέρων ἑλληνικῶν πεζογραφιῶν ἃς μέχρι τοῦδε διεξήλθομεν. Ὅταν δὲ ἀναλογισθῶμεν ὅτι μόλις συνεπληρώθη ἐνιαυτὸς, ἀφ' ἧς ὁ Ἕλλην **Timeson** ἀπῆλθε νὰ ἐμπορευθῇ εἰς Λονδῖνον καὶ ὅτι τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ βίου του τ' ἀποῤῥοφᾷ ἡ σταφίς, ἐπιτρέπομεν εἰς ἑαυτοὺς νὰ τὸν θαυμάζωμεν καὶ μόνον πρὸ τῆς μετριοφροσύνης του ὑποχωροῦντες δὲν ἀποκαλύπτομεν εἰς τοὺς ἀναγνῶστάς μας τὸ προσῳλές του ὄνομα.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, ὡς ἀναγγέλλει καὶ ὁ ἴδιος ἐν τῷ τέλει τῆς ἐπιστολῆς του, ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες ἄλλην δαιμονιωτέραν ἐπισμολήν του περὶ τῆς **Παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων**, ἥτις θὰ καταθέλξῃ ὅλων τῶν γούστων τοὺς ἀναγνῶστάς μας.

Εἶναι περίεργος ἡ δυσπιστία ἣν ἐμπνέουσι τὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα εἰς πάντας τοὺς θέλοντας νὰ κάμωσιν χρηματικὰ ἐμβάσματα. Εὑρισκόμεθα ἐν πλήρει τρομοκρατίᾳ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ δημόσιον. Τὸ φάσμα τοῦ Βελένδζα πλανᾶται παντᾳοῦ. Χάρις εἰς τὴν τιμιωτάτην κυβέρνησιν μας ἔχομεν ἑλληνικὸν μεσαιῶνα. Οἱ ἄνθρωποι, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, προτιμῶσι νὰ θάπτωσι τὰ χρήματά των, παρὰ νὰ τὰ ἐμπιστεύωνται εἰς τὴν τύχην τῆς ἑλληνικῆς διοικήσεως!

—

Μετεωρολογικαὶ κρίσεις περὶ τῆς Λογοδοσίας τοῦ κ. Λάκωνος τῆς προχθεσινῆς Κυριακῆς:

Ὡμίλησεν ὥραν μίαν καὶ 20 τέταρτον· ὅτε εἰσήλθομεν εἰς τὴν αἴθουσαν, τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε δέκα βαθμούς· καθ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ ψυχρολογία τοῦ κ. Λάκωνος, τὸ θερμόμετρον κατέβαινεν, ἕως ὅτου ἔφθασε μέχρι δύο βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδενικόν, ὅτε ἄρχεται ἡ πᾶξις τοῦ πάγου.

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας προσβληθεὶς ὑπὸ τοιούτου ψύχους ἐψιθύρισεν:

— Ὁ Λάκων θὰ ἐνετάλη ἀπὸ τὴν ἀντιπολίτευσιν νὰ μὲ ἀποτελειώσῃ.

—

Διάλογος μεταξὺ τοῦ Βουλευτοῦ Ρ. καὶ τοῦ μὴ βουλευτοῦ Ρ.

— Πόσους ἔχετε;

— Ἑκατὸν πέντε ἡμεῖς (οἱ τριακουπικοί), ἑκατὸν ὁ Κουμουνδούρος καὶ τριανταπέντε ἀμφιβόλου χαρακτῆρος.

— Ἔ, τότε οἱ τριανταπέντε θὰ εἶναι τοῦ Κουμουνδούρου.

ΤΥΦΟΣ—ΕΥΛΟΓΙΑ.

—

Τὰ ἔρημα τὰ βιβλία ὁ τύφος θανατόνει,
τὰ ἤμερα τ' ἀρνάκια θερίζει εὐλογιά,
καὶ μιὰ κακὴ ἀρρώστια τὰ ἄλογα σκοτόνει...
βοήθα μας καὶ πάλι, Χριστὲ καὶ Παναγιά.
Δὲν φθάνει τόση φτώχια, δὲν φθάνει τόση πεῖνα,
μὰ νἄρχεται κι' ἡ κάθε ἀρρώστια 'στὴν Ἀθήνα;

—

Καὶ τώρα, Ἀθηναῖοι, ποῦ θέλετε νὰ πᾶμε;
μᾶς μένουνε μονάχα γουρούνια καὶ τραγιά
Τί κρέατα γιὰ αἷμα καὶ γιὰ ζωὴ νὰ φᾶμε;
τὰ βιβλία ἔχουν τύφο, τ' ἀρνάκια εὐλογιά.
Καὶ τί μᾶς ὠφελοῦνε οἱ χοῖροι καὶ οἱ τράγοι;
'μπορεῖ νὰ δυναμώσῃ κανεὶς μὲ ὅσους φάγῃ;

—

Θὰ 'πῆτε ὅτι μένουν ἡ φάσαις, τὰ καπόνια,
ἡ πέρδικαις, ἡ κότταις, οἱ διάνοι, οἱ λαγοί,
ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι γιὰ τὰ πτωχὰ σαλόνια,
κι' ἔπειτα δὲν παχαίνει καὶ τοῦτο τὸ φαγεῖ.
Ἂν θέλῃς κάθε 'μέρα νὰ τρῶς λαγὸ καὶ φάσα,
πρέπει Σκουλουδὴ νἄχῃς ἢ Νεγρεπόντε κάσσα.

—

Λοιπὸν τὰ ψάρια μένουν μονάχη μας ἐλπίδα,
μὰ καὶ γι' αὐτὰ μᾶς γράφουν ἀπ' τὸ Αἰτωλικό,
πῶς ἔξαφνα μιὰ 'μέρα τοὺς ἔστριψε ἡ βίδα...
Νὰ τρελλαθοῦν τὰ ψάρια!.. καινούριο ξαφνικό!
Λοιπὸν γιὰ φαντασθῆτε, ἂν φᾶμε τρελλὸ ψάρι,
ἡ τόση μας ἡ τρέλλα τί δρόμο θὲ νὰ πάρῃ.

—

Κι' ἂν εὐλογιὰ ἢ τύφος καὶ πάλι μᾶς θερίσῃ,
δὲν εἶναι δά, νομίζω, καὶ τόσο σοβαρό,
γιατὶ σ' ἀρρώστιαις τέτοιαις μᾶς ἔχουν συνειθίσει,
ἀλλὰ νὰ τρελλαθοῦμε θὰ ἦναι τρομερό.
Καὶ ποιὸς φρενοκομεῖα γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς θὰ κάνῃ;
Αὐτὴ ἡ 'λίγη τρέλλα ποῦ ἔχουμε μᾶς φθάνει.

—

Ὦ Δήμαρχε, Νομάρχα, καὶ σεῖς οἱ κυβερνῆται,
γιὰ δόσετέ μας κρέας νὰ φᾶμε βωδινό·
πεινοῦνε οἱ μεγάλοι κυρίαρχοι πολῖται,
κι' ἐγὼ ὁ κυριάρχης καὶ ποιητὴς πεινῶ.
Σεῖς ἔχετε καπόνια καὶ πέρδικες νὰ τρῶτε,
μὰ 'λίγο βωδιοῦ κρέας καὶ 'στοὺς πολίτας δότε.

—

Ἐκάμαμε πολέμους μὲ χέρια σταυρωμένα,
ἐπέσαμε 'στοὺς Τούρκους μ' ἀβάσταχτη ὁρμή...
Τώρα λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ τρῶμε ὁλοένα,
νὰ δυναμώσῃ 'λίγο τ' ἀδύνατο κορμί;
Χωρὶς ζωὴ καὶ αἷμα, χωρὶς βωδίσιο κρέας,
πῶς θἄχουμε κουράγιο γιὰ ἐκστρατεῖες νέας;

—

Γιατὶ καὶ γιὰ τὰ βιβλία δὲν ἔχετε φροντίδα;
μήπως κι' αὐτὰ δὲν τρέφουν καὶ σᾶς καὶ τὸ Παλάτι;
ὦ! ναί, κι' αὐτὰ πληρόνουν γιὰ τὴ φτωχὴ πατρίδα,
κι' ἴσως γιὰ τοῦ Τριαούπη πεθαίνουν τὸ γεινάτι.
Χωρὶς αὐτὰ τὰ βιβλία, τὰ βιβλία 'μεῖς πεινοῦμε,
καὶ σὰν τοὺς Καννιβάλους θ' ἀλληλοφαγωθοῦμε.

Souris.

νας μετὰ τὸν τοκετὸν ἡ γυνὴ, ὅταν δυνηθῇ νὰ ἐγερθῇ, μένουσα ὀλίγον μόνον καιρὸν λεχὼ, ὁ ἀνὴρ τίθεται ἀντ' αὐτῆς εἰς τὴν κλίνην, ἕως οὗ συμπληρωθοῦν αἱ τεσσαράκοντα ἡμέραι τῆς λοχείας, ἡ δὲ δυστυχὴς γυνὴ ὀρείλει νὰ τὸν τρέφῃ ὡς νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ τέξας.

Ἐξ ὅλων τούτων γίνεται κατάδηλον ὅτι ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ καλὰ οἱ θεολόγοι θέλουν νὰ παραστήσωσιν ὡς τὸ μοχθηρότερον ὄν, κατάρα, ἥτις ἔλεγεν ὅτι, ἡ μὲν γυνὴ νὰ τίκτῃ μετὰ πόνων, ὁ δὲ ἀνὴρ ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου του νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, δὲν ἐπραγματοποιήθη· διότι πολλαὶ γυναῖκες καὶ ἄνευ πόνων τίκτουσι, καὶ ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου των ζῶσι· πολλοὶ δὲ ἄνδρες ἄνευ ἱδρῶτος καὶ κατὰ τὸ θέρος αὐτὸ μάλιστα δροσίζονται, πορίζονται ὄχι μόνον τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τὰ μετὰ θάνατον. Ρίψατε ἓν βλέμμα πρὸς τοὺς βασιλεῖς, πρίγκηπας, πολιτικοὺς καὶ τραπεζίτας, τοὺς κηφῆνας τῆς ἀνθρωπότητος· ἐάν ποτε ἔχῃ ἀνάγκην ἡ ἀνθρωπότης ἑνὸς Μεσίου, θὰ τὸν ἐπιθυμήσῃ διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὴν ὄχι μόνον τῶν ἀγρίων λαῶν, οἵτινες καταβασανίζουσι τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνωτέρω κηφήνων· οὗτος πρέπει νὰ ἶνε ὁ σκοπὸς παντὸς Μεσίου, θεοῦ ἢ ἀνθρώπου· ἡ θεανθρώπου· ἡ γενικὴ εὐδαιμονία ἁπάντων τῶν θνητῶν, καὶ ὄχι ἡ δημιουργία θρησκειῶν, ὧν ἀποτέλεσμα ἄφευκτον εἶνε ἡ ἀπομώρανσις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ σχηματισμὸς ποταμῶν ἐξ αἵματος αὐτῶν, ἕνεκα τῶν διηνεκῶν ῥήξεων πρὸς ἀλλήλους δι' ἰδέας ἀνοήτους καὶ ἀντεπιστημονικὰς, ἃς σπείρει πᾶσα θρησκεία.

Ἂς πλησιάσωμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῶν ἀγρίων λαῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἡμιπεπολιτισμένους καὶ πεπολιτισμένους, καὶ ἐξετάσωμεν τὴν κατάστασιν τῆς γυναικός. Παρὰ τοῖς Πέρσαις, Κούρδοις, Ἀφγανοῖς κ.τ.λ. ἡ γυνὴ εἶνε ἓν ἀντικείμενον ἀποκλειστικῶς ὑπάρχον πρὸς ἱκανοποίησιν ὀρέξεών τινων τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἀρκεῖται εἰς μίαν, ἀλλ' εἰς πολλὰς, ὧν τινὲς μὲν εἶνε προωρισμέναι νὰ διδάξωσι μόνον τὴν Κλινικὴν εἰς τὸν ἄνδρα, ἄλλαι δὲ ὡς δοῦλαι φροντίζουσι περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς οἰκίας· εἰς τὰ πτωχότερα ἄτομα ἡ γυνὴ χρησιμεύει καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς δούλη ἐργαζομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνδρὸς ὡς μηχανὴ, εἴτε πρὸς καλλιέργειαν τῆς γῆς, εἴτε δι' ἄλλας ἀνάγκας.

Παρὰ τοῖς Τούρκοις ἡ γυνὴ πλέον εἶνε ἐντελῶς μία λευκὴ Χήν. Εἰς τὰς ὁπωσοῦν εὐπόρους τάξεις ἡ μεγαλειτέρα δραστηριότης τῆς γυναικὸς ἢ μᾶλλον τῶν γυναικῶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἑτοιμάζωσι τὰ πρὸς λουτρὸν ἐνδύματα καὶ τὸν καφὲν μετὰ τοῦ καπνοῦ, νὰ πορεύωνται εἰς τὸ Λουτρὸν ὑπὸ θερμοκρασίαν 35°—45° ἀεννάως εὑρισκόμενον, νὰ λούωνται ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, νὰ ἐπιστρέφωσιν εἰς τὰ κλωβία των καὶ νὰ τρώγωσι τὸ ὀρύζιόν των· ὁ ὀρίζων τῶν ἰδεῶν αὐτῶν περὶ τοῦ Σύμπαντος ἄρχεται καὶ λήγει εἰς τὸ φορτηγὸν, τὴν κλίνην καὶ τὸ Λουτρόν. Ἡ ἐξουσία τοῦ ἀνδρὸς ἐπ' αὐτῶν εἶνε σχεδὸν ἀπεριόριστος.

Εἰς τάξεις τινὰς τῆς κοινωνίας τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν μετ' ἐκπλήξεως καὶ λύπης παρατηρεῖ τις, ὅτι ἐνίοτε ἡ θέσις τῆς γυναικὸς κατ' οὐδὲν σχεδὸν διαφέρει τῆς τῶν ἀγρίων λαῶν, οὓς ἀνεφέραμεν.

Ἐν Ἑλλάδι π. χ. εἴδομεν ἰδίοις ὀφθαλμοῖς τὰς γυναῖκας τῶν λεγομένων Ἀρβανιτοβλάχων νὰ τάσσωνται εἰς τὴν σειρὰν τῶν ὄνων, καὶ νὰ φέρωσιν ἐπὶ τῆς ῥάχεως, ὡς αἱ Αὐστραλιαναὶ, ξύλα ἢ ἄλλο μεθ' ὑπομονῆς ἴσης ἢ καὶ ἀνωτέρας τῶν συναδέλφων των ὄνων, καὶ νὰ μεταβαίνωσιν ἐν τοιαύτῃ πομπῇ εἰς τὰς πόλεις, καὶ δὴ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνίοτε, πρὸς πώλησιν. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον ἐκπλήττει περισσότερον τὸν θεατὴν εἶνε, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ ὀνογυναικείου τούτου κερδανίου δὲν βαδίζουσιν, ἀλλὰ φέρονται ἐπὶ τῶν καλλιτέρων ὄνων ἢ ἡμιόνων· ἡ δὲ ἔκπληξις ῥθάνει εἰς τὸν κολοφῶνα, ὅταν ἀκούσῃ τις τοὺς οἰκονομολογικοὺς διαλόγους τῶν ἀνδρῶν: λόγου χάριν «ὅτι ὁ Μῆτρος ἐλπίζει νὰ πιάσῃ 11)2 δραχμὴν ἀπὸ τὸν Κοῦτσι του (ἐννοῶν τὸν γαϊδαρόν του), μὰ καὶ τὴν Μάρο του (ἐννοῶν τὴν γυναῖκαν ἢ τὴν μνηστήν του) δὲν τὴν ἔχει φορτώσει ἄσχημα σήμερα, καὶ ἐλπίζει νὰ πιάσῃ 1:80.

Ταῦτα παρατηρεῖ ὁ πεπολιτισμένος Ἕλλην μετὰ πλήρους ἀδιαφορίας, ὡς νὰ ἦτο ἐκ γενετῆς Κάφρος ἢ Ὁττεντότος· ὁ ἑλληνικὸς ἐλεύθερος νόμος δὲν δύνατται ἴσως νὰ ἐπέμβῃ διὰ νὰ ῥήξῃ διὰ παντὸς τὴν γραμμὴν τὴν σχηματιζομένην ὑπὸ γυναικῶν καὶ ὄνων τῶν Ἀρβανιτοβλαχῶν τούτων τῆς εὐκλεοῦς Ἑλλάδος;

Ὁ χωρικὸς Ἕλλην ὅταν θὰ ἀναφέρῃ ἐν συνομιλίᾳ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του ἢ τῆς θυγατέρας του, φροντίζει νὰ προτάξῃ τὸ «μὲ συμπάθειο», ὡς καὶ ὅταν θὰ ἀναφέρῃ τι περὶ τοῦ χοίρου ἢ τοῦ ὄνου του· δὲν φέρεται βεβαίως πρὸς αὐτὴν ὡς τύραννος, ἀλλὰ εἶνε ὁ ἄρχων καὶ θέλει νὰ φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ ἰσχυρὸς τῆς οἰκίας. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ πρωτευούσῃ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ γυνὴ ἀποκλειστικῶς καταγίνεται εἰς τὰ τῆς οἰκίας, οὐδόλως ἀναμιγνυμένη εἰς τὴν κίνησιν τῆς κοινωνίας ὑφ' οἱανδήποτε ἔποψιν.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

ΤΙ ΘΑ ΦΑΜΕ!

—

Ἐπὶ τέλους, τί θὰ γίνῃ περὶ τοῦ κρέατος; Προχθὲς ἐν τῷ κρεοπωλείῳ παριστάμενοι πρὸ κολοσσαίων τεμαχίων βοείου κρέατος καὶ μιᾶς πτέρυγος πλήρους ἐσφαγμένων ἀμνῶν, ἐρωτῶμεν ἐν ἀληθινῇ ἀπελπισίᾳ τὸν κρεωπώλην:

— Τί νὰ πάρωμεν; Εὐλογιὰ ἢ Τύρον;

Πολλαὶ ποιναὶ περιγράφονται εἰς τὰς θρησκευτικὰς μυθολογίας, ἐδῶ ὁ λίθος τοῦ Ταντάλου, ἐκεῖ οἱ λέβητες τῆς Κολάσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ ποινὴ εἰς ἣν κατεδικάσθημεν ὅλοι οἱ ἀθηναϊκοὶ στόμαχοι δὲν εἶναι μικροτέρα τῶν ἐν τῷ Ἅδῃ τῷ ἑλληνικῷ καὶ τῇ Κολάσει τῇ χριστιανικῇ.

Νὰ ἔχῃς χρήματα διὰ ν' ἀγοράσῃς καὶ νὰ μὴ δύνασαι ν' ἀγοράσῃς.

Νὰ ἔχῃς ἐνώπιόν σου κρέατα καὶ νὰ φοβῆσαι νὰ τὰ πλησιάσῃς.

Νὰ εἶσαι δηλαδὴ πτωχὸς μὲ τὰ χρήματά σου καὶ νὰ λιμώττῃς μὲ τὰ κρέατά σου!

Τί Οὐγολῖνος καὶ ξουγολῖνος! Ὁ Δάντης θὰ μᾶς ἔβαζε βεβαίως εἰς τὴν *Κόλασίν* του, ἂν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εὑρίσκετο μεταρραστής του ὁ Ἀντωνιάδης!

Νομίζει κάνεις ὅτι ἀπό τινος τὰς Ἀθήνας κατοικοῦσιν, ὄχι ἄνθρωποι, ὄχι θηρία, ὄχι ὄνοι, ἀλλὰ μαλάκια. Ἔρχεται ὁ κοιλιακός, πίπτουν κάμποσαι κοιλίαι, ἀπειλοῦνται ὅλαι αἱ ἄλλαι, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ τύρος εἶναι ἔργον τῶν χειρῶν μας καὶ ὅμως αἱ χεῖρες αὐταὶ δὲν κινοῦνται διὰ νὰ παραμερίσωσιν ὀλίγον τὸν τύρον, τοὐναντίον τοὺς θελήσαντας νὰ τὸν ἀπομακρύνωσιν ἀρ' ἡμῶν τοὺς εἴπαμεν νὰ μὴ μᾶς τκράττουν τοὺς κύκλους καὶ τὰ τρίγωνά μας, ὡς νὰ ἦτο ὁ μὲν τύρος ἥλιος καὶ ἡμεῖς Διογένεις. Μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ἔλθῃ ὁ τύρος ἐν πομπῇ καὶ πανηγύρει, ἴσως θὰ γίνῃ καὶ λιτανεία, ὅπως γίνεται διὰ τὸν Ἅγιον Διονύσιον ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λομβάρδου καὶ τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα ἐν τῇ κατωχώρᾳ τοῦ Τσουτσουνάτου· θὰ προπορεύωνται ὁ Δήμαρχος, ὁ Φιλήμων, καὶ ὁ Λεβίδης, καίοντες ἀντὶ θυμιάματος ἀποχωρήματα ἐντὸς οὐροδοχείων, θὰ συνοδεύωσιν ἴσως οἱ ὑπὸ μάλιος θνήσκοντες ἵπποι τοῦ κ. Βαλτινοῦ, θὰ παρακολουθῇ ὁ πατὴρ τῆς πόλεως Παπαμιχαλόπουλος δακρύων οὖρα ἐκ συγκινήσεως, ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ Νομάρχης κρατοῦντες εἰς χεῖρας πατερὰ, σύμβολα ἀποπάτων, καὶ ἐπὶ τέλους τὰ μέλη τοῦ Ἰατροσυνεδρίου ξέοντα τὴν κεφαλὴν των καὶ σοζητοῦντα ἂν εἶναι ὁ ἰὸς υἱὸς τοῦ τύφου, ἂν ἐκπορεύεται ὁ τύφος ἐκ τοῦ ἰοῦ ἢ ὁ ἰὸς ἐκ τοῦ τύφου. Ὄπισθεν δὲ ὅλης αὐτῆς τῆς πομπῆς, ὁ Κοιλιακὸς μὲ ἀνκιδεστάτην φυσιογνωμίαν, τύπτων πορνικῶς τὴν κοιλίαν του, θὰ λέγῃ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους: Δεῦτε οἱ ὑπ' ἐμοῦ τετυφωμένοι καὶ θὰ πίπτωσι διὰ νὰ τὸν προσκυνῶσι τόσοι καὶ τόσκι, θὰ πίπτωσι διὰ νὰ μὴ σκόνωνται ποτε. Νὰ εἶσθε δὲ βέβαιοι ὅτι καὶ ὁ κ. Σοῦτσος θὰ σωθῇ καὶ πάλιν ἐκ τῆς ἐπιδημίας, διὰ νὰ μὴ στερηθῶμεν τὴν ξανθὴν εὐρυίαν του καὶ ὁ κ. Δούκας, διὰ νὰ μὴ χάσωμεν τὴν ἐρυθρὰν ἐπιδερμίδα του καὶ ὁ Παπαμιχαλόπουλος, χάριν τῶν Μολάων καὶ ὁ Λεβίδης, διὰ τὸ μέλλον τὸ ὁποῖον τὸν περιμένει καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι σφαγεῖς τῆς δημοσίου ὑγείας.

Περὶ δὲ τῆς ἐπιζωοτίας τί θὰ γίνῃ; Τὰ σφαζόμενα κρέατα εἶναι ὑγιῆ ἢ δὲν εἶναι; Ἔχομεν δίκαιον οἱ κατανάλωταὶ διστάζοντες νὰ τ' ἀγοράσωμεν· ἀλλ' ἔχουν δίκαιον καὶ οἱ κρεοπῶλαι οἵτινες ἀπειλοῦνται νὰ βλέπωσι τὰ κρέατά των ἀκατανάλωτα. Ἐὰν ἦνε ὑγιῆ τὰ ὑπὸ τοῦ κτηνιάτρου ἐπιθεωρούμενα, τότε πρέπει νὰ κηρυχθῇ τοῦτο μεγαλοφώνως ὑπὸ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου. Ἐὰν δὲν εἶναι, νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ πώλησις. Γνωρίζομεν κρεοπώλας οἵτινες κατεμήνυσαν τὰ ὑπὸ συναδέλφων των πωλούμενα ζῶα. Πρέπει λοιπὸν καὶ αὐτοί, οἱ πωλοῦντες ὑγιῆ, νὰ ὑποφέρωσι μὲ ἐκείνους τοὺς πωλοῦντας νοσηρά;

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

—

Λονδῖνον.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ. (*)

Εἶναι ἤδη 3η Μ. Μ, κ' αἱ πολυθόρυβοι ὁδοὶ τοῦ Ἄστεως παρίστανται πρὸ ἐμοῦ δίκην μακρῶν καὶ στενῶν ἐρήμων, ἀντὶ ἀμμου καλυπτομένων μὲ ἄσφαλτον. Τὸ βῆμά μου, ὅπερ συνήθως ἐκεῖ μοὶ ἀπασχολεῖ ἓν ὁλόκληρον τέταρτον ὥρας ἕνεκα τῆς συμπυκνώσεως, ἤδη χωρεῖ ἀνέτως, ὡς πρόσφατος ἐπαναστάτης, παράγει δὲ πρωτότυπον, ἀλλόκοτον κρότον ἐπὶ τοῦ ἀσφαλτώδους ἐδάφους, εἰς τὰς μικρὰς ἐπιτάσεις τοῦ ὁποίου ἀντηχεῖ ἐν παραδόξῳ μονοτονίᾳ. Ποία αἰφνηδία μεταβολὴ, ὁμοιάζουσα μὲ ἄμπωτιν, μετὰ τὴν πρὸ μιᾶς μόλις ὥρας παλίρροιαν τοῦ ἐμπορικοῦ πλήθους, ἐν τῷ ὁποίῳ παρὰ μικρὸν ἐπνιγόμην ἐκ συμπτώσεως! Ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι εὑρισκόμην εἰς τινα τῶν νεκροπόλεων ἐκείνων, ἃς παρενθέτει ὁ Οὐγκὼ ἐν ταῖς περιγραφαῖς τῶν ὀνείρων τῶν ἀθλίων ἡρώων του. Τοιοῦτον τὸ θέαμα τοῦ Ἄστεως κατὰ τὸ δεῖλι τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων. Τὸ βῆμά μου ἐξακολουθεῖ δεσπόζον τῆς γενικῆς σιγῆς, ὅτε αἴφνης μὲ φέρει ἐνώπιον ἑνὸς κουρείου. Ἐντὸς ὁ κουρεύς. Φαντάσθητε κουρέα Ἄγγλον, φαντάσθητε τὸν ἥρωα τῆς Σεβύλλης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης τῆς Ἀλβιόνος. Δὲν ἠδυνήθην νὰ διαφύγω τὸν πειρασμὸν, καὶ ἔστην ἀφῃρημένος, σπουδάζων τὰ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἀσύλου πάσης παραμονῆς ἑορτῆς. Ὁ κουρεὺς δὲν φλυαρεῖ, πρὸς τρομεράν μου ἔκπληξιν. Κατέχει καὶ διαχειρίζεται τὸ ξυράφιον οὐχὶ μετὰ τῆς ταχυδακτυλουργικῆς ζωηρότητος τοῦ Σπαγοπούλου, ἀλλὰ μετὰ βραδύτητος, νωχελείας, περισκέψεως, ἥτις μόνον εἰς τὸν Φειδίαν ὠθοῦντα τὴν σμίλην, ἢ εἰς τὸν Ῥαφαὴλ, ἐθύνοντα τὴν γραφίδα, ἠδύνατο νὰ συγχωρηθῇ. Ὑπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ τροχιὰν τοῦ καλλωπιστικοῦ ἐργαλείου, ἀγωνιᾷ, ἢ μᾶλλον σφαδάζει ἓν τέκνον τῆς Ἀλβιόνος. Βλέπει τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας παρερχόμενα, στρέφει κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ ὡρολόγιον, καὶ φρίττει ὑπὸ τὴν ἀπαισίαν ἰδέαν τοῦ ὅτι δυνατὸν νὰ βραδύνῃ κατὰ ἓν λεπτὸν εἰς τὴν συνέντευξίν του. Κινεῖται ἀποτόμως ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν, ἐν ᾧ ὁ καλλιτέχνης τῶν φυσιογνωμιῶν, αἰωρεῖ τὰς κινήσεις τοῦ ἐργαλείου του, ἀρίνει νὰ παρέλθῃ ὁ σπασμὸς τοῦ πελάτου, χωρὶς καὶ τὸ ἐλάχιστον νέφος ἀνυπομονησίας νὰ σκιάσῃ τὴν λείαν μορφήν του, καὶ μετὰ παρατεταμένον φιλοσοφικὸν βλέμμα ἐπισκοποῦν τὰ τρωτὰ μέρη τοῦ πεδίου τῆς μάχης του, ἐξακολουθεῖ τὰς κατὰ τῶν τριχιδίων ἐπιθέσεις του. Ὁ καθήμενος ἀδημονεῖ, ἀγωνιᾷ, ἀλλὰ δὲν ἀρίνει οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην βλασφημίαν, οὐδὲ τὴν μικροτέραν ἐξάτμισιν τῆς ἐσωτερικῆς λάβας του. Μόνον ῥίπτει ὕστατον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου, βυθίζεται εἰς λογιστικὴν μελέτην, ἀναπηδᾷ ὡς μαινόμενος, ῥίπτει ἓν σελίνιον ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου τραπεζιδίου, καὶ παριστῶν διὰ τοῦ ἡμιξυρισμένου προσώπου του τὸ σχῆμα τῶν Βρετανικῶν νήσων, ἐξορμᾷ ὡς βέλος ἐκ τῆς θύρας τοῦ κουρείου (Factum.)

(*) Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 240.

* * *

Εὑρίσκομαι πρὸ τοῦ πολυσκέλου Δημαρχικοῦ μεγάρου. Ἁρπάζω τὴν σιδηρᾶν κλίμακα τρέχοντος λεωφορείου, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ τῆς ῥωμαντικῆς imperiale, λαμβάνων θέσιν ὑπασπιστοῦ παρὰ τὸν κλασικώτατον ἄγγλον ἁμαξηλάτην. Ὁ ἁμαξηλάτης ἐπὶ τοῦ λεωφορείου του εἶναι βασιλεὺς ἐν τῷ θρόνῳ του. Ὅλοι τῷ προσμειδιῶσιν, ὅλοι ἐρχόμενοι ἢ φεύγοντες τὸν προσαγορεύουσιν. Αἱ παρ' αὐτὸν δύο θέσεις, κατάλληλοι διὰ τὴν εὐθεῖαν θέαν, εἶναι τ' ἀντικείμενα τῆς γενικῆς φιλοδοξίας. Ἀλλ' αἱ δύο ἐκεῖναι θέσεις δὲν πρέπει νὰ παράγωσιν ἀντιζήλους ἐν τῷ κράτει τοῦ παραδόξου βασιλέως καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ταπεινότερα τοῦ ἐδωλίου τούτου. Οὕτως φαντάσθητε τὴν στρογγύλην, παχεῖαν, ἐρυθρὰν μορφήν του, ἐφ' ἧς ἐπικάθηται πάντοτε κολοσσιαῖος πῖλος, συνήθως ὕλης προβληματικῆς, ἐνίοτε βύρσινος, φαντάσθητε λέγω τὴν μορφὴν ταύτην συνοδευομένην πλαγιόθεν ἐκ δύο ἑτέρων Βρετανικῶν φυσιογνωμιῶν, πολλάκις εἰς ἑκατομμυριούχους ἀνηκουσῶν, καὶ ἂν τολμᾶτε μὴ ἐκπλήττεσθε διὰ τὴν ἀντίθεσιν. Καὶ ἐννοεῖ τὴν θέσιν του ὁ ἀξιοπρεπὴς ἁμαξηλάτης καὶ τηρεῖ τὴν σοβαρότητά του, καὶ παρατηρῶν μετ' ἀκράτου φιλοστοργίας τοὺς ὑπηκόους τοῦ κινητοῦ κράτους του, ἐκφράζει μεταξὺ δύο κροταλισμῶν τοῦ μαστιγίου του, καὶ ἑτέρων τεσσάρων τῶν χειλέων του, τὴν πολιτικήν του ἰδέαν ἢ τὴν κρίσιν του ἐπὶ τῶν τελευταίων ἐξωτερικῶν εἰδήσεων. Ἐὰν ὁ κλητὴρ τὸν σταματήσῃ ἐπὶ στιγμὴν, ὅπως διευκολυνθῇ ἡ συγκοινωνία, λαμβάνει καιρὸν νὰ πληρώσῃ τὴν περίφημον *πίπαν* του, νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς ἀληθῆ κάμινον δι' ἑνὸς πυρείου, νὰ ἐκσφενδονίσῃ δύο ἢ τρία νέφη καπνοῦ, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἀνέσει του νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τῶν προσωρινῶν ὑπασπιστῶν του. Καὶ ἀφ' οὗ καταρθώσῃ τοῦτο, ὅπερ συνήθως γίνεται, συζητεῖ μετὰ τοῦ κερδοσκόπου περὶ τοῦ Χρηματιστηρίου, μετὰ τοῦ ἐμπόρου περὶ τῆς ἀγορᾶς, μετὰ τοῦ μηχανικοῦ, περὶ τῶν διαφόρων συστημάτων τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς, μετὰ τοῦ Στρατιώτου, περὶ τῆς τελευταίας στολῆς τοῦ ῥωσσικοῦ στρατοῦ, καὶ μετὰ τοῦ ἱερέως περὶ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως τῆς Ἁγίας Βίβλου. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα τὰ τμήματα τῆς συζητήσεως καταργοῦνται ὅταν ἡ παρ' αὐτὸν μορφὴ εἶναι νεανικὴ, διότι τότε, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ μάθῃ τὸ ἐπάγγελμα, στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἡλικίας, καὶ μετὰ χονδροειδοῦς γέλωτος ἀρκεῖται νὰ σοὶ ὠθῇ διὰ τοῦ ἀγκῶνος, εἰς ἑκάστην ἀνακάλυψιν ὡραίας γυναικὸς, ἀναφωνῶν θριαμβικῶς — «Well! Very nice indeed!»

* * *

Πλὴν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οὔτε ἐγκυκλοπαιδικὸς ῥήτωρ, οὔτε κριτὴς τῶν καλλονῶν ἦτον ὁ ἁμαξηλάτης τοῦ Λεωφορείου μου. Τὸ θέμα ἦτον ὡρισμένον ἀπὸ τῆς πρωΐας. Ἠδυνάμην νὰ στοιχηματίσω ὅτι ἦμην ὁ μυριοστὸς ἀκροατὴς τῆς περὶ τῶν Χριστουγέννων παραδόσεώς του. Καὶ ἅμα τῇ ἀνόδῳ μου συνελήφθην θηριωδῶς. Διέπραξα τὴν ἀνοησίαν τοῦ νὰ εἴπω ὅτι ἤμην ξένος, καὶ πρῶτον ἤδη εὑρισκόμενος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν Λονδίνῳ, καὶ οὕτω ἡ γλῶσσα τοῦ χονδροειδοῦς Φαέθοντος ἠκονίσθη φρικωδῶς, ἐκ τῆς ἀφελοῦς ἐξομολογήσεώς μου, ἀρχίζουσα νὰ μοὶ ἀνατέμνῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς πανδήμου ἑορτῆς. Τὸ ἥμισυ τῆς διδασκαλίας ἀπερρόφησεν ἡ περιγραφὴ τῆς *πουτίγκας*. Εἶτα ἐξετάθη εἰς τὸ *ποὺντς*, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸν ἰνδιάνον, εἰς τὴν ἀργίαν καὶ κατάλυσιν παντὸς οἰνοπνεύματος, (ἐνταῦθα ἡ γλῶσσα τοῦ διδασκάλου ἐκροτάλισεν ἠχηρῶς ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου) εἶπα κατῆλθεν εἰς μικροτέρας λεπτομερείας, εἰς τὰ δῶρα, εἰς τὰ ἄνθη, εἰς τὸ πῦρ, ὅπερ πρέπει νὰ ἦναι λίαν ζωηρὸν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, εἰς τὰ ἰδιαίτερα φύλλα τῶν ἐφημερίδων, καὶ τὴν πολλαπλῆν δόσιν τοῦ τείου, καὶ τέλος ἐπελήφθη τοῦ θέματος τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ μοὶ ἀριθμεῖ ἐπὶ τῶν τυλωδῶν δακτύλων του τὰ μέρη εἰς ἃ παρετήρησε πάγον, καὶ μοὶ περιγράφει τὴν ἔκτασίν του καὶ μοὶ παριστᾷ τὴν πυκνότητά του, ἣν κατεμέτρησε τὴν πρωΐαν, λειποτακτήσας πρὸς στιγμὴν ἐκ τοῦ ἐδωλίου του πρὸς μεγίστην ταραχὴν τῶν ἐπιβατῶν τῆς ἁμάξης του. Εὐτυχῶς, ὅταν ἤγγισε τὸ περὶ πάγου κεφάλαιον, εἴχομεν φθάσει εἰς τὸ Regent Street, εἰς τὴν πολυτελεστέραν καὶ κομψοτέραν ὁδὸν ὅλου τοῦ Λονδίνου, καὶ ἡ προσοχή μου παρεσπᾶτο θυμηδῶς ἐπὶ τῶν ἐμψύχων καὶ ἀψύχων ἀντικειμένων ἀτινα, δίκην μυρμηκιῶν, ἐπλήρουν τὴν γοητευτικὴν ἐκείνην ὁδόν. Ἡ αἴγλη τοῦ χρυσοῦ, οἱ σπινθῆρες τῶν ἀδαμάντων, αἱ φλόγες τῆς ἀγγλικῆς καλλονῆς, ὅλα ταῦτα μοὶ προὐξένουν ἑκατακτον θάμβος. Εἴς τι κατάστημα ξανθή τις κεφαλὴ ἐπεκολλᾶτο περιέργως ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑέλων θαυμάζουσα τὰ χρυσᾶ κοσμήματα. Δὲν εἰξεύρω πῶς μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ λαμπηδὼν τῶν πολυτελῶν ἐκείνων ἀντικειμένων ἐσβέσθη πρὸ τῆς στιλπνότητος τῆς λαμπρᾶς κόμης, ἥτις ἐστόλιζε τὴν κεφαλὴν ἐκείνην. Καὶ παρ' ὀλίγον νὰ κρημνισθῶ ἐκ τοῦ παγεροῦ καθ' ὅλους τοὺς λόγους ὕψους μου, πρὸς τὸ φλογερὸν ἐκεῖνο βάθος.

Ἤρχισε νὰ ἐπιρρίπτεται ὁ σκοτεινὸς μανδύας τῆς νυκτὸς, καὶ τὰ ἀπειροπληθῆ φῶτα τῶν ὁδῶν, καὶ τῶν καταστημάτων, συνεμίγνυντο μετὰ τῆς μαγευτικῆς αἴγλης τοῦ κατὰ διαστήματα ἀπαντωμένου ἠλεκτρικοῦ φωτὸς, καὶ εἶτα διέσπειρον παντοῦ τὰς ἀκτῖνάς των, αἵτινες συγκρουόμεναι πρὸς τὰς λάμψεις τῶν ἐκτεθειμένων πολυτελῶν ἀντικειμένων, ὑπέστρεφον κυματηδὸν, ἐπανήρχοντο ὁρμητικώτερον, ἐπέλαιον πρὸς ἀλλήλας, συνεσφίγγοντο, ἐταλαντεύοντο, περιεδινοῦντο, ἄφινον ἀφροὺς φωτὸς, καὶ παρίστων τὸ ἀνέκφραστον θέαμα μεγάλης μάχης φλογῶν καὶ ἀκτίνων. Ἤμην ἔξαλλος, καὶ ἡ μονότονος διδαχὴ τοῦ ἁμαξηλάτου ἐχάνετο εἰς τὰ κύματα τῶν ἠχων, ἀτινα ἄφινον πανταχόθεν, πανταχοῦ, παντοιοτρόπως, τὰ βομβοῦντα εὐθύμως πλήθη· ἀφίχθημεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁδοῦ, ἔνθα αὕτη σχηματίζει μετὰ τῆς Oxford street, ἑτέρας μεγαλοπρεποῦς ὁδοῦ, κανονικώτατον ἀμφιθέατρον (circus), οὗ τινος ἡ περιφέρεια ἀποτελεῖται ὑπὸ τῶν πολυτελεστέρων καταστημάτων. Ἐκεῖ τὰ πλήθη, αἱ λάμψεις, οἱ θόρυβοι, ἡ ποικιλία, ἡ καλλονή, ἡ ζωηρότης, ἦσαν ἀπερίγραπτα, ἐλάμβανον ἐκπληκτικὴν ἐπίτασιν, ἀνέδιδον κατακτητικὸν θέλγητρον, πρὸ τοῦ ὁποίου πᾶσα ἀντίστασις ἦν ἀδύνατος. Ἀπὸ τοῦ δημοκρατικοῦ θρόνου μου, ἔρριψα ἓν περιληπτικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ποικίλου ἐκείνου καὶ μεγαλοπρεποῦς θεάματος, καὶ χωρὶς νὰ διστάσω συνέλαβον τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ θέσω γλυκὺ καὶ εὐκάρεστον τέρμα εἰς τὴν ἐπὶ ὥραν διαρκέσασαν περιοδείαν μου διὰ τοῦ λεωφορείου.

Δὲν ἔχασα καιρὸν, καὶ ἐν ᾧ ὁ στωμύλος σύντροφός μου, ἔρριπτε τὰ τελευταῖα ῥητορικά του ἄνθη ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἥρπασα ὁρμητικῶς τὸν δερμάτινον ἱμάντα ὅστις ἐξαρτώμενος ἀπὸ τῆς ὀσφύος του χρησιμεύει ὡς ἔρεισμα διὰ τὴν ἀσφαλῆ κατάβασιν, ἔθεσα εἰς τὴν παλάμην τοῦ ἀμαξηλάτου ἑξάπεννον κερμάτιον, καὶ διὰ βιαίου ἅλματος ἐπανεῦρον τὸ ξυλόστρωτον ἔδαφος. Πλὴν μόλις ἐπέτυχον τὴν εὐεργετικὴν ταύτην ἀπαλλαγὴν, ἰδοὺ ἀκούω ὀπισθέν μου διάτορον τὴν φρικαλέαν φωνὴν τοῦ χονδροειδοῦς Μέντορός μου:

— Hellow ! *φίλέ μου*, φεύγεις;

— Ναί· καληνύκτα !

— Στάσου· ἔχεις γλυκόκαρδη; (sweetheart)

Ἡ παράδοξος αὕτη ἐρώτησις μ' ἐξέπληξεν. Εὐτυχῶς ζῶ ἤδη ἐν βορείῳ κλίματι, καὶ ἀκολουθῶ τὸ ἐμπόριον. Δύο λόγοι ἀκαταμάχητοι ὅπως ἀπαντήσω ἄνευ κινδύνου τῆς εἰλικρινείας μου δι' ἑνὸς Βρετανικωτάτου—Ὄχι.

— Ὄχι; ἐπανέλαβεν ὁ ἀνηλεὴς ἀμαξηλάτης ἀπελπιστικῶς, κρῖμα !

— Πλὴν ὑπόθεσον ὅτι ἔχω, εἶπον κεντηθείσης τῆς περιεργείας μου.

— Ἔ ! τότε ἔχε αὐτὸ τὸ κλωνάρι· εἶναι τὸ Mistletoe· ἅμα τὸ βάλῃς εἰς τὸ κεφάλι μιᾶς γυναικός, ἠμπορεῖς νὰ τὸ φιλήσῃς χωρὶς νὰ θυμώσῃ. Καὶ ἂς ἦναι καὶ ἡ πριγγιπέσσα Βεατρίκη.

Καὶ ῥίψας πρὸς ἐμὲ ἕνα συνεπτυγμένον κλῶνον θάμνου, ὁ ὑπήκοος τῆς Magna Carta, ἐμαστίγωνε λυσσαλέως τοὺς ἵππους του, τρέμων διὰ τὴν τελευταίαν ἀντισυνταγματικὴν φράσιν του.

Καὶ μόλα ταῦτα ἠδυνήθην ν' ἀκούσω, ἐκ μεμακρυσμένης ἀποστάσεως, τὴν καταδιωκτικὴν φωνήν του, προφέρουσαν νουθετικῶς:

— Μὴ προφθάσῃ νὰ σὲ φιλήσῃ ἐκείνη, διότι χάνεις ἕνα ζευγάρι γάντια.

* *
*

Τὸ πλῆθος ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐρρίφθην, ἔπλεεν εἰς εὐθυμίαν, ἐκυλίετο εἰς τὴν φαιδρότητα, ἐμαίνετο ἐξ ἀγαλλιάσεως. Πρόσωπα παντὸς εἴδους, πάσης τάξεως καὶ πάσης ἡλικίας, συνωθοῦντο πρὸς ἄλληλα, συνεκρούοντο μετὰ γελώτων, καὶ ἀπετέλουν μίαν πολυποίκιλον, πολύχρουν, κινητὴν, ἔμψυχον μάζαν, ἣν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατέτεμνον αἱ διασταυρούμεναι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἅμαξαι, ὡς ἡ ἀνεύσπλαγχνος τοῦ Ἀχιλλέως χεὶρ κατακερματίζει καθ' ἑκάστην Κυριακὴν τὸν ἡδυπαθῆ γαλακτοπλακοῦντα. Ἤξιζε νὰ μ' ἐβλέπετε κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ἐκεῖ περιπλανήσεώς μου, ἀναποφάσιστον, ἐννεὸν, σφενδονιζόμενον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο, ἀπὸ τῆς γωνίας ταύτης εἰς τὴν στήλην ἐκείνην, ἀπὸ τῆς μιᾶς θύρας κατὰ τῆς ἄλλης, καὶ ἐξ ἐκείνης τῆς ὀχληρᾶς συγκρούσεως ὑριστάμενον ἑτέραν ποιητικωτέραν καὶ ἡδυπαθεστέραν. Πλὴν μετ' ὀλίγον ἐξοικειώθην πρὸς τὴν σατανικὴν ἐκείνην σκηνὴν, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην ὀφείλω κατὰ μέγα μέρος εἰς Σὲ, φίλτατον *Μὴ Χάνεσαι*, καθότι τὸ ὄνομά Σου μ' ἐχρησίμευσεν ὡς σωστικὸν φίλτρον κατὰ τῆς ἐξαφανίσεως. Καὶ πλήρης εὐγνωμοσύνης πρὸς σὲ, ἐστηρίχθην ἐπί τινος τμήματος τοίχου, καὶ ἀφιέρωσα τὸ πνεῦμά μου ὅπως συνδυάσω χάριν τῶν εὐμενῶν στηλῶν σου, τὰς προηγηθείσας περιπετείας μου, πρὸς τὴν ἀντίληψιν τῆς τρικυμιώδους ἐκείνης σκηνῆς.

* *
*

Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὸν οἰκόν μου, ἦτον 8η τῆς ἑσπέρας. Μόλις εἰσῆλθον, κύματα γελώτων, φωνῶν, καὶ ἑτέρων ἀσυνήθων θορύβων, προσέβαλε τὰ ὦτά μου. Ἐτελεῖτο ἐν τῇ οἰκογενείᾳ «Christmas Eve». Ἔσπευσα νὰ συμμετάσχω. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* θὰ λάβῃ χώραν ἐν τῇ προσεχεῖ μου.

Timeson.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς διοικήσεως τῶν ἐν Πειραιεῖ ταχυδρομικῶν ἀτμοπλοίων «Κεδιβιὲ» ἔχει τιμὴν νὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ὅτι συνεπείᾳ τροποποιήσεων τοῦ δρομολογίου τῶν ἀτμοπλοίων της, οἱ λιμένες Θήρας, Τήνου, Χίου καὶ Καλλιπόλεως κατηργήθησαν, τὸ δὲ νέον δρομολόγιον ὡρίσθη ὡς ἑξῆς.

Ὑπηρεσία τῆς ταχείας γραμμῆς μεταξὺ Ἀλεξανδρείας καὶ Κωνσταντινουπόλεως διὰ Πειραιῶς καὶ Σμύρνης.

Διὰ τῶν ἀτμοπλοίων ἀ. τάξεως.

Ἑβδομαδιαῖαι ἀναχωρήσεις ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ προσεγγίσεως εἰς Σμύρνην, Μιτυλήνην, καὶ Δαρδανέλλια ἑκάστην Παρασκευὴν ὥραν 2 μ. μ. ἀπὸ τῆς 15)27 ὁδεύοντος μηνὸς Ἰανουαρίου. (Φθάνει εἰς Κων)πολιν τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας).

Ἀναχωρήσεις ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν κατ' εὐθεῖαν ἕκαστον Σάββατον ὥραν 11 π. μ. ἀπὸ τῆς 23)4 ἐλευσομένου μηνὸς Φεβρουαρίου. (Διάρκεια τοῦ ταξειδίου ὡραι 48).

ΚΡΕΑΣ ΥΓΙΕΣ

ΕΝ ΤΗ ΑΓΟΡΑ τῇ μεγάλῃ εἰς τὸ Μέγα Κρεοπωλεῖον τῶν **Ἀδελφῶν Γυφτοπούλων** ἐκομίσθησαν ὑπὲρ τὰ τριακόσια, **παχύτατα, ὑγιέστατα, νοστιμώτατα**

ΑΡΝΙΑ ΕΚ ΣΤΥΛΙΔΟΣ

ΚΑΙ ΛΑΜΙΑΣ

!!! Τρέξατε διότι θὰ τελειώσουν !!!

ΠΕΡΡΟΥΚΕΣ ΔΙΑ ΧΟΡΟΥΣ ἐκόμισε παρισινωτάτας ὁ Κομμωτὴς τοῦ Θεάτρου

ΛΕΟΥΣΗΣ

(Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν Σταύλων.)

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»